

Publicerad 2012-01-02 22:19 av AgnesP

Lite synd om

Citrusprästen lyssnar till mina berättande andetag. De som göms mellan hjärtslag och den absoluta tomheten i hjärnan. Han känner denna tystnad. Den som skrapar huden, öppnar och äter. Inte förståndet. Men mig. Limoncellon står i tyst givakt. Jazzorkestern har självdött. Och det är så synd om mig att citronerna inte ens kan gråta. Varligt tar han ut mina ögon och lägger dem i sin ficka. Så viskar han. Vila nu Andeliten. Så tar jag dina ögon. På äventyr.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AgnesP med Poeter.se id #35149 innehar upphovsrätten